

Polyanthea Sacra

Ex Universæ Sacræ Scripturæ Utriusque Testamenti Figuris, Symbolis, Testimoniis, Nec Non E Selectis Patrum, Aliorumque Authorum, Sententiis, eruditis Interpretationibus, Similitudinibus, rarisque Historiis collecta, Et Copiosis, Exquisitisque Materiis Moralibus De Virtutibus Et Vitiis Pro ...

Spanner, Andreas

Augustae Vindelicorum, 1702

§. 22. Ad orationem perfectam requisita.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-79369](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-79369)

Num. 6.

Petendum quod vult Deus.

In quacunque die invocavero te, velociter exaudi me. Pf. 101. 3. Cito obtinentur, quæ bono desiderio postulantur: nec differuntur preces, quæ hoc petunt, quod vult ille, qui petitur. S. Prosper Aq. hic.

Si quid petieris Patrem in nomine meo. Joan. 16. 23. Petere in nomine Christi, est petere ea, quæ Christus à nobis cupit, & dare nobis vult: scilicet quæ ad salutem animæ spectant. Hæc oratio est efficax illa nonnullorum: Domine, da mihi hoc, quod Christus Dominus in me desiderat, quod ipse mihi dari cupit; pro quo ipse moriens in cruce oravit. Cornelius hic.

Narrat Alphonsus Salmeron tom. 10. tr. 11. fuisse hominem, qui orationis locò totum ordine alphabetum recitavit, cum hac clausula: Domine, jungere tu literas; & quod tibi magis placet, mihi quæ expedit, largire.

Num. 7.

Pete ipsum Deum.

Domine non confundar, quoniam invocavi te. Pf. 30. 18. Invocas Deum, quando in te vocas Deum: hoc est enim illum invocare, illum in te vocare quodammodo, eum in domum cordis tui invitare. S. August. hic.

Exquisivi Dominum, & exaudivit me. Pf. 33. 5. Non dixit, inquisivi aurum à Domino, & exaudivit me; inquisivi à Domino hoc, aut illud, & exaudivit me. Aliud est, aliquod inquirere à Domino; aliud est, ipsum Dominum inquirere. S. Aug. hic.

Deum non invocaverunt. Pf. 52. 6. Qui invocat Deum, ut dives fiat, Deum non invocat: hoc enim invocat, quòd ad se vult venire. Quid enim est invocare, nisi vocare in se? Nam cum dicitur, Deus da mihi divitias, non vis, ut Deus ipse ad te veniat; sed vis, ut divitiæ veniant ad te: quod vis, ut ad te veniat, hoc invocas. Si autem Deum invocares, ipse ad te veniret, ipse esset divitiarum: nunc autem vis habere arcam plenam, & inanam conscientiam. Id. hic.

Non est, qui clamet in eis ad me. Of. 7. 7. Quidnam est, clamare ad Dominum, nisi desiderare Dominum? Caterum si quis orationem multiplicet, quantumvis clamando, & lacrymando; non habens intentionem in hoc, ut ipsum mereatur habere Deum, sed ut aliud quid obtineat terrenum, sive transitorium; non veraciter potest dici clamare ad Dominum. S. Rupertus lib. 3. hic.

Erat pernoctans in oratione Dei. Luc. 6. 12. Oratio nostra sit in omnibus Dei, ut ab ipso gratiam orandi accipientes oremus ipsum, ex ipso, in ipso, & propter ipsum. Sim. Cas. l. 4. c. 7.

Omnes, quando oramus, mendici Dei sumus; ante januam magni Patris familias stamus; imò & posternimur, supplices ingemiscimus,

aliquid volentes accipere: & ipsum aliquid ipse Deus est. S. August. l. 15. de V. D.

Si tibi Imperator diceret: pete, quod vis; quos tribunatus, comitatusve, ructares? quanta tibi proponeres, & accipienda, & aliis largienda? Deo tibi dicente: pete, quod vis; quid petiturus es? Excute mentem tuam, exerce avaritiam tuam; protende, quantum potes, & dilata cupiditatem tuam. Pete, quod vis; tamen nihil invenies melius, quàm ipsum, qui fecit omnia. Ipsum pete, qui fecit; & in illo, & ab illo, habebis omnia, quæ fecit. Et nihil magis vult dare, quàm se. Si alia petieris, injuriam facies illi, & damnum tibi; præponendo illi, quod fecit; cum velit seipsum tibi dare, qui fecit. Id. conc. 1. de prima parte Pf. 34.

Quomodo invocabo Deum meum, Deum, & Dominum meum? quoniam utique in me ipsum eum vocabo, cum invocabo eum. Et quis locus est in me, quò veniat in me Deus meus! quò Deus veniat in me; Deus, qui fecit cælum, & terram. Id. Confess. l. 1. c. 2.

§. XXII.

Ad Orationem perfectam requisita.

Num. 1.

Præparatio.

Præparationem cordis eorum audivit auris tua. Pf. 10. 17. Citharista præparat citharam suam; & moderatur eam prius, quàm citharizet coram magno Domino. de Rampeglogis Oratio.

Dimitte nobis debita nostra. Matth. 6. 12. Qui ad benefactorem accedit, benefactor esto: qui ad bonum, bonus: qui ad justum, justus: patiens item, ac lenis; qui ad lenem, ac patientem, accessurus sit: ad humanum humanus. Ita sibi aditum, atque fiduciam, orationis conficiat. Ut enim fieri non potest, ut malo bonus concilietur; ita sævitia accedentis, seipsum ab Humanitate Dei sejungit. S. Greg. Nys. or. 5. de or. Dom.

Quales orantes volumus inveniri, tales nos ante orationis tempus debemus præparare. Joan. Cas. Coll. 9. quæ est in prima Abb. Isaac de orat. c. 3.

Num. 2.

Oratio quas virtutes requirat.

Ne irascamini in via. Gen. 45. 24. Nos scilicet monuit, ne in via orationis constituti, ad Patrem cum ira accedamus. Tertullianus l. de orat.

Summus Sacerdos. Ex. 28. 33. 35. cum in Sanctuarium ad orandum, & offerendum thymiama, ingrederetur; vestitus erat hyacinthina togâ: à cujus simbria pendebant multa quasi mala Punica, ex pulchris coloribus contexta, mixtis aureis tintinabulis, quæ in ipso ingressu sonitum ederent. Quò significatur, munus dignè orandi, & se præsentandi in con-

conspicui Altissimi; non in solo sonitu precum consistere, ut efficaces sint; sed etiam in consortio malorum Punicorum; quæ insigniores charitatis erga Deum, & proximos, actus referebant. de Ponte in Cant. 4. l. 7. Exh. 28.

Delectare in Domino, & ipse dabit tibi petitiones cordis tui. Pf. 36. 4. Delectari oportet omnem hominem petentem aliquid in eo, à quo petit: aliàs is, à quo petitur denegaret; si aversum petentem ab amore suo conspiceret. Omnis namque delectatio in amore fundatur; & ab ipso, velut à propria radice, procedit: etenim absque amore delectatio nulla perficitur, prohibita, vel concessa; utilis, vel nociva; humana, sive divina; temporanea, vel aeterna. Sim. Casl. l. 6. c. 1.

Non sine mysterio prius dicitur: *ostende mihi faciem tuam.* Cant. 2. 14. deinde verò: *sonet vox tua in auribus meis:* nam, cum aliquem alloqui volumus, prius versus eum faciem vertimus. Sic ante orationem cura, quam conversam habebas sive ad terrena, seu negotia secularia, sive ad teipsum, propriaque commoda; ab his avertas, ea contemnens; ut summâ attentione Deo assistas. de Ponte hic Exh. 28. §. 1.

Tu autem, cum oraveris, intrâ in cubiculum tuum. Matth. 6. 6. S. August. in Pf. 35. cubile nostrum, cor nostrum; ibi tumultum patimur malæ conscientiæ; & ibi requiescimus, quando bona conscientia est. Ibi est cubile, ubi nos D. N. J. C. jubet orare. Tentator non cessat pullare, ut irrumpat; si clausum invenerit, transit. Quid est autem claudere ostium? hoc ostium tanquam duas habet valvas, cupiditatis, & timoris. Aut cupis aliquid terrenum; & hæc intrat: aut times aliquid terrenum; & hæc intrat. Timoris ergo, & cupiditatis, januam claude, contra diabolium; aperi ad Christum. Quomodo ipsas valvas aperis ad Christum? cupiendo regnum celorum, timendo ignem gehennarum. apud Drexelium Rhet. cœl. l. 1. c. 3.

Misericordiam volo, & non sacrificium. Matth. 9. 13. Interiora Deo placent præ exterioribus. Princeps Synagoga Matth. 9. 18. quàm officiosus accessit ad Christum, filia mea modo defuncta est. Mulier autem hæmorrhœissa dicebat intrâ se; si tetigero tantum simbriam ejus. v. 21. salva ero. Tangit, & mox sanatur. Tam potens est cordialis affectus. Sedulius l. 1. Paschali c. 11. ô quàm rebus arduis impetrandis plus est confidere, quàm rogare. Quippe venit ex corde fiducia, præces ex lingua: preces sapius sinè corde funduntur; fiducia sinè corde non nascitur. Mulier Chananæa Matth. 15. 22. clamavit post Dominum: *miserere mei Domine fili David:* & tamen semel, ac iterum, repulsam patitur. Consultior Magdalena in domo Simonis Luc. 7. 38. ore tacet, sed rigat lacrymis; corde loquitur, & mox accipit remissionem peccatorum. S. Chrysol. hom. in peccatricem, & Pharisaum: Chananæa fortiter clamavit, *miserere mei fili David!* at peccatrix hæc non clamorem edebat; sed considerans, quòd ipse omnia, ut Deus nosset, silens ore, corde cum cordis inspectore loquebatur; & plorans deosculabatur pedes; atque Dominum ad sui compassionem, indulgentiamque, induxit. Unus cordialis affectus potentior est ad movendum Deum præ externis sacrificiis: & ideo misericordia plus placet, quia plus de corde habet; imò quia ejus sedes in corde sita est. Unde Daniel. 3. 38. in fornace Azarias sic orat: *non est in tempore hoc princeps neque holocaustum - ut possimus invenire misericordiam tuam; sed in animo contrito, & spiritu humilitatis suscipiamur. - Et nunc sequimur te in toto corde.* Nota: quid locò Sacrificiorum offerat; animum contritum, sequelam ex corde. Bæza t. 2. l. 7. c. 4. §. 17.

Et assumptò Petro, & duobus filiis Zebædei &c. Matth. 26. 37. Cum orat, Petrum, & Jacobum, & Joannem adhibere socios debet; id est: integram fidem, spem constantem, & ardentem charitatem. B. Isaias Abb. or. 13.

Petitis, & non accipitis. &c. Jacobi 4. 3. Male petere, est, si non petis, quòd debes; nec eâ intentione, quâ debes; nec tempore, quòd debes; nec perseveranter, ut debes. S. Bonavent. f. 2. de adv.

Si vis tenere, quòd non habes, dimitte, quòd habes; ut amor Christi sit in corde tuo. Ecce petis à Deo, & dicis: Domine, da mihi. Quid tibi dabit, qui aliunde manus tuas videt occupatas? Ecce Dominus vult dare, quæ sua sunt; & non habet, ubi ponat. Vide ergo; dimitte, quòd tenes; & accipis, quòd petis. Dimitte temporalia, & caduca; & accipies æternam, & perpetuam vitam: dimitte terrena, & accipis cœlestia. S. Aug. f. 233. de temp.

Omnes sancti in tribulationibus constituti prius justitiam ejus laudaverunt, & sic beneficia petiverunt. Laudaverunt primò flagellantem, & sic senserunt cibantem. Id. in Pf. 144.

Loquere cum Deo sicut filius cum patre suo, S. Ilaç l. 1. de contemptu Mundi c. 8.

Num. 3.

Oratio sit continua.

Sinè intermissione orate. 1. Thels. 5. 17. Theophylactus: iter monstrat, quò fiat, ut semper gaudeamus; orationem nimirum, quæ non cesset; atque gratiarum actionem: qui enim assuevit cum Deo versari, eique gratias agere in omnibus rebus, tanquam utiliter contingentibus; planum est, quòd perpetuum gaudium sit habiturus. Cornelius hic.

Quòd si in Scripturis sanctis sol verus, & dies verus, & Christus; hora nulla à Christianis excipitur, quò minus frequenter, ac semper, Deus debent adorari. S. Cyprian. l. de orat. Dom.

Egredientes de hospicio armet oratio; regredientibus de platea oratio occurrat antè, K k quàm

quàm sessio; nec prius corpusculum requiescat, quàm anima pascatur. S. Hieron. ep. 22. ad Eustochium.

Qui amat Deum, semper cum hoc, tanquam cum Patre, consuetudinem, & sermonem habet. S. Nilus de orat. c. 51. Si Deo semper placita gerimus, semper oramus. Eucherius l. 6.

Sive in Ecclesia fueris, sive domi tuae, sive in agro: si oves pascas, & si aedificia construas, & si in symposio verferis; ab oratione cave desistas. Et quodcumque poteris, genua flecte: quando non poteris, mente Deum invoca, & vespere, & mane, & meridie. S. Ephrem de orat.

Omne, quod agis, oratione obfignato; id verò maxime, de quo mentem vides dubitantem. S. Nilus cap. paræn.

Quicumque orandi donò præditi sunt, ingenti privilegio sunt donati: similes enim ijs sunt, quos reges ita familiares habent; ut eorum ingressus nunquam prohibeatur. Isid. Clarius l. 1. or. 18.

Num. 4.

Oratio sit constans.

Et ecce vir lucubatur cum eo usq; mane. Gen. 32. 24. Lucrare cum Angelo; nè succumbas: quia regnum cælorum vim patitur. In multis tentat te Dominus, declinat sapius, avertit faciem; sed non in ira: probationis istud est, non reprobationis. Suffluit te dilectum; sustine, viriliter age. S. Bernardus f. in Nat. B. V.

Josue scidit vestimenta sua, & pronus cecidit in terram coram arca Domini usq; ad vespeream, tam ipse, quàm omnes senes Israel. Jos. 7. 6. Abul. q. 15. ante vespeream non jussit, quòd surgerent: ut prius ibi abundanter orarent. Naxera in Jos. 7. §. 17. Multorum oratio aliquando repulsam tulit; perseverantia nunquam optatis fraudatur.

Elias, ut notat Abul. septem vicibus oravit ut impetraret pluviam: quia volebat eum Deus diutius in oratione perseverare 3. Reg. 18. 42. 43. de Ponte in Cant. 2. Exh. 5. §. 3.

Miserere nostri fili David. Matth. 9. 27. Cum venisset ad domum &c. v. 28. Cur Christus non in via, sed in domo, cæcos sanavit? Albertus M. ut ostenderet, perseverantiam in oratione ad impetrandum maxime necessariam esse. Sylveira luc c. 30. q. 2.

Miserere mei Domine fili David! filia mea male à demonio vexatur. Matth. 15. 22. Quid ad hæc ei Christus? non respondit ei verbum. Interim Discipuli Christi mulieris fiunt oratores: dimitte eam, quia clamat post nos. v. 23. Apostoli omnes repulsam ferunt: non sum missus, nisi ad oves, quæ perierunt, domus Israel. v. 24. Tam magnum quid est perseverantia orationis; ut uni

alienigenæq; mulieri, fuerit concessum, quod rogatoribus pluribus, hisque Apostolis, denegatum. Naxera in Jos. 7. §. 17.

Quòd sæpe rogans non impetraveris, tua est causa. Aut enim non ad salutem facientia rogasti: aut, si salutaria, non attentè; aut, si attentè, minime perseverasti. S. Basilius f. quomodo Deus orandus.

Pertinax oratio pertingit ad finem. Et si tibi in initijs sicca, & velut saxea videatur; oleum tamen gratiarum elicies de hoc saxo durissimo; tantum si perseveres. Gilbertus f. 6. in Cant. 2.

Num. 5.

Oratio sit fervens.

Ad me clamat ex Seir &c. II. 21. II. Non dicit, orat; non dicit, supplicat; sed clamat. Quæ est ista exclamatio? nisi intenta oratio, nisi devotionis magnitudo. Si cum multo desiderio oras; clamas. Quanto ferventius oras, tanto vehementius in Dei auribus clamas. Et quò vehementius desiderium excrescit; eò excellentius clamor supplicationis ascendit. Richardus à S. Victore l. de verbo Incarnato ad D. Bernardum c. 1.

Ipse verò multò magis clamabat. Luc. 18. 39. Quomodo, quamvis multi increparent eum, non tacebat, sed amplius clamat. Fervor quidam intrinsecus instimulabat eum, idcirco Jesus jussit illum adduci ad se. quòd profectò dignus esset, qui appropinquaret ei. Theophylactus hic.

Quàm multi sonant voce; at corde muti sunt: & quàm multi tacent labijs, & clamant affectu: quia ad cor hominis aures Dei. Sicut aures corporales ad os hominis; sic cor hominis ad aures Dei. Multi clausò ore exaudiuntur, & multi in magnis clamoribus non exaudiuntur. Affectibus orare debemus. S. August. in Ps. 119.

Si vis vocem habere in orationibus efficacem, satage semper, ut te divinus fervor accendat; nè vocem tuam torpor frigoris intercipiat: frigida nempe mentis oratio non admititur; & tanquam vox rauceus, non auditur. S. Petrus Dami. ep. 17.

Num. 6.

Oratio sit solitaria.

Leva oculos tuos, & vide. Gen. 13. 14. dixit Dominus ad Abram, postquam divisus est ab eo Loth. Cur Deus Abraham alloquiò suo dignatus non fuit, dum cum Loth erat, viro alioquin probò? Abulensis: id factum, Deum in oratione nos admodum soli-

litariorum velle. Did Nis. D. 2. Quadrag. §. 5.

Apud me oratio. Pf. 41. 9. in secreto, in abscondito: quia per eam, non hominibus, sed soli Deo, placere concupisco. Hugo à S. Victore hic.

Ingrederi in petram, & abscondere in fessa humo. Il. 2. 10. Absconditur in petra, qui ingreditur cubiculum suum, & clauso ostiò orat Patrem; ut, in terreno corpore constitutus, transeuntis Mundi non sentiat tempestatem. S. Hieron. hic.

Ducit illos in montem excelsum seorsum. Matth. 17. 1. Hanc autem vocem *seorsum* idcirco adjungit Evangelista: ut ostendat, orationis causã in semotum locum secedendum esse: mater enim orationis est solitudo, oratio autem divinã gloriã demonstratio. S. Joan. Damasc. or. de transfig. Dom.

Non ergo de labijs tantummodo tua procedat oratio: animo totus intende; intrã recessum pectoris tui totus ingrederi. S. Ambros. l. 6. c. 3. de Sacramentis.

Num. 7.

Orantis afflictio, patientia.

Exaudivit eam. Gen. 30. 22. Non meminit Scriptura, voce Rachelem usam; & tamen dicit, exaudivit eam. Si non loquitur, quomodo exaudivit? afflictio cordis silentium Deo exaudiebat. S. Cyprianus: Deus non vocis, sed cordis auditor est. Alvarez hic Illustr. 4. Rhetorica optima cordis, & lacrymarum.

Quid clamas ad me? Ex. 14. 15. Nec verbum protulit Moyses; quomodo ergo clamat? Dolebat suorum ruinam, si exercitus accederet: afflictum cor divinis oculis ficit, licet lingua taceat, corde clamat. S. Ambros. clamabat Moyses affectu piò, & sensu profundò; & personabat in cœlo. Id. ib.

Clamavi in toto corde meo, exaudi me Domine. Pf. 118. 145. Et quando clamasti, regũ discretissime? dixerat afflictus v. 143. *tribulatio, & angustia, invenerunt me.* Cor contribulatum pro afflictio rege Rhetoris munus egit. Id. ib.

Bethania. Joan. 11. 1. Primò Hebr. idem est, quod *domus afflictionis.* Secundò Pagninus: domus responsonis, vel exauditionis Domini. Sylveira in Matth. 20. c. 35. q. 1.

§. XXIII.

Orationi omnis locus aptus.

Precurrrens ascendit in arborem. Luc. 19. 4. *hodie in domo tua &c.* Tantane epularum in Christo aviditas, aut in fceneratorem charitas? Nimirum Jesum ex arbore vir rapax contemplantur. Novitate est captus scenã Dominus: ut unde captari ad illecebram umbra consueverat, lux inde vitæ hauriretur. Eã felici importunitate itã delinitus est Dominus; ut par pari reculerit: quia cum

ille delicias arboris, in aram templi convertisset, vertit quoque mox ipse rapacitatis flabulum in promptuarium largitatis. Itã fragrat oratio, si locò non suò emittatur. Exauditus est latro, quòd in patibulo supplicarit: Placuit Magdalena, quòd in epulo fleverit. Oliva l. 6. Strom. §. Luc. 10. Non est tibi cura.

Licet ad Ecclesiam currere non sit commodum, potes in foro, curiãque vestibulo hærens, nihilominus precari. Suspice cœlum, dic mente: miserere mei Deus! & absolvisi precationem. Nec talis apud nos est divinus cultus, qualis quondam apud Hebræos erat; multum habens sensibilibus ceremoniarum. Licet etiam mulieri colum tenenti, aut telam textenti, suspicere in cœlum; ac ardenti pectore Deum invocare: licet etiam viro in foro versanti, aut iter facienti, attentè precari: alteri itẽ in officina sedenti, ac coria confluenti, animam ad Deum erigere: licet servo vel in culina, si non vacet adire Ecclesiam, precationem intentam ciere. Non pudet loci Deum: unum postulat; mentem ferventem, animamque modestam. S. Chrysostom. 6. hom. de Anna.

Inducit deinde orantes Paulum in carcere, Ezechiam in lecto, latronem in cruce, Jonam in ceto.

Devotus quisque vix opportunitate fr audatur: Deum enim, quem ex animo quærit, ubique invocans invenit. Ignavus autem, & tepidus, nec in ipso valet oratorio orandi affectum invenire. Plorat in convivio Magdalena; nec præsentia illam impedit convivarum: in ipso autem templo desipit Phariseus. S. Bonaventura in spec. discipl. ad Novit. p. 1.

Cetus Propheta oratorium fuit, naufrago portus, inter undas domus, felix in desperatione subsidium, Cassiodorus in Pf. 129.

§. XXIV.

Orationibus alienis cooperare vitã tuã.

Ex Veteri.

Exaudivit autem Deus vocem pueri. Gen. 21. 17. Oleaster: flevit mater; & Dominus non vocem matris, sed pueri vocem, audisse dicitur. Ut discamus, quid valeant innocentium voces. Ubi nota: quòd plus nobis valeant ad misericordiam fletus nostri, quam amicorum, & aliorum pro nobis. Alvarez. in Gen. 37. Illustr. 71.

Recordatus Dominus Rachaelis, exaudivit eam. Gen. 30. 22. Honcala: nec dubium, quin Jacob, cum esset vir bonus, Dominum quoque pro dilectissimã uxoris fecunditate summis votis sit precatus. Non sine causã Jacob precatio tacetur, Rachelis autem apertè insinuat: ut vel hinc constet, quantum oratio propria præstet alienã: nam quamvis precibus adjuvemur alienis; nisi nostris conspiremus; valde rarò expetita

K k 2

con-